

Диспозитив

- 1) Член 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела

трябва да се тълкува в смисъл, че

за да се определи дали лице, сключило договор по буква в) от тази разпоредба, може да се квалифицира като „потребител“ по смисъла на посочената разпоредба, следва да се вземат предвид настоящите или бъдещите цели, преследвани със сключването на този договор, независимо от естеството на извършваната от това лице дейност — като наето лице по трудово правоотношение или като самостоятелно заето лице.

- 2) Член 17, параграф 1 от Регламент № 1215/2012

трябва да се тълкува в смисъл, че

за да се определи дали лице, сключило договор по буква в) от тази разпоредба, може да бъде квалифицирано като „потребител“ по смисъла на посочената разпоредба, може да се вземе предвид впечатлението, създадено от поведението на това лице у другата страна по договора, изразяващо се по-специално в липсата на възражение от лицето, което се позовава на качеството потребител, срещу разпоредбите на договора, които го определят като търговец, в това, че посоченото лице е сключило договора чрез посредник, който извършва професионална дейност в сферата, до която се отнася договорът, и който след подписването му е попитал другата страна по договора дали може да посочи данъка върху добавената стойност във фактурата по договора, или в това, че то е продало стоката, предмет на договора, скоро след сключването му и е реализирало евентуална печалба.

- 3) Член 17, параграф 1 от Регламент № 1215/2012

трябва да се тълкува в смисъл, че

когато при цялостната преценка на информацията, с която разполага националният съд, се окаже невъзможно да се установят надлежно някои обстоятелства по сключването на договор, по-специално що се отнася до означенията в договора или до участието на посредник при сключването му, националният съд трябва да прецени доказателствената стойност на тази информация съгласно нормите на националното право, включително въпроса дали при съмнение трябва да се отсъди в полза на лицето, което се позовава на качеството „потребител“ по смисъла на тази разпоредба.

(¹) ОВ С 213, 30.5.2022 г.

Решение на Съда (осми състав) от 9 март 2023 г. (преюдициално запитване от Cour de cassation — Белгия) — État belge, Promo 54/Promo 54, État belge

(Дело C-239/22, État belge и Promo 54) (¹)

(Преюдициално запитване — Обща система на данъка върху добавената стойност (ДДС) — Директива 2006/112/ЕО — Член 12, параграфи 1 и 2 — Доставка на сгради или на части от сгради и прилежащата им земя преди първото обитаване — Липса на разпоредби във вътрешното право, предвиждащи подробните правила за прилагането на критерия, свързан с първото обитаване — Член 135, параграф 1, буква й) — Случаи на освобождаване — Доставка, след преобразуване, на сграда, която е била обитавана за първи път преди преобразуването — Национална административна доктрина, която приравнява съществено преобразуваните сгради на нови сгради)

(2023/C 164/22)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в главното производство

Жалбоподатели: État belge, Promo 54

Ответници: Promo 54, État belge

Диспозитив

Член 135, параграф 1, буква й) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, във връзка с член 12, параграфи 1 и 2 от нея,

трябва да се тълкува в смисъл, че:

предвиденото в първата разпоредба освобождаване за доставката на сгради или на части от сгради и прилежащата им земя, различни от тези, чиято доставка е извършена преди първото обитаване, се прилага и за доставката на сграда, която е била обект на първо обитаване преди преобразуването ѝ, дори съответната държава членка да не е предвидила във вътрешното си право подробни правила за прилагане на критерия за първо обитаване към преобразуванията на сгради, както втората от тези разпоредби ѝ е позволявала да направи.

⁽¹⁾ ОВ С 257, 4.7.2022 г.

Решение на Съда (седми състав) от 9 март 2023 г. (преюдициално запитване от Cour de cassation — Франция) — Bolloré logistics SA/Direction interrégionale des douanes et droits indirects de Caen, Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen, Bolloré Ports de Cherbourg SAS

(Дело C-358/22 ⁽¹⁾, Bolloré logistics)

(Преюдициално запитване — Митнически съюз — Регламент (ЕИО) 2913/92 — Митнически кодекс на Общността — Член 195 — Член 217, параграф 1 — Член 221, параграф 1 — Обща митническа тарифа — Задължения на поръчителя на длъжника по митническо задължение — Ред и условия за уведомяване за митническото задължение — Сборове, съответстващи на това задължение, за които длъжникът по задължението не е бил редовно уведомен — Изискуемост на митническото задължение от поръчителя)

(2023/C 164/23)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour de cassation

Страни в главното производство

Жалбоподател: Bolloré logistics SA

Ответници: Direction interrégionale des douanes et droits indirects de Caen, Recette régionale des douanes et droits indirects de Caen, Bolloré Ports de Cherbourg SAS

Диспозитив

Член 195, член 217, параграф 1 и член 221, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 648/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 г.,

трябва да се тълкуват в смисъл, че:

митническите органи не могат да изискват от поръчителя, визиран в посочения член 195, плащането на митническо задължение, ако длъжникът не е бил редовно уведомен за размера на сборовете.

⁽¹⁾ ОВ С 340, 5.9.2022 г.